

Sygn. akt XVII Ka 252/18

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald Marcina Szuby

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2018r.sprawy

J. B. i A. D.

oskarżonych o czyn z art.279§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 14 listopada 2017 roku sygn. akt VIII K 433/17

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- w podstawie wymiaru kary orzeczonej w pkt.1 wobec obu oskarżonych

wskazuje dodatkowo przepis art.37a k.k.

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zwalnia obu oskarżonych od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję, a nadto zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. D. w postępowaniu odwoławczym.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2017 roku w sprawie VIII K 433/17 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżonych J. B. i A. D. za winnych przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 (k. 225 – 227).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego, w zakresie rozstrzygnięcia o karze i na korzyść oskarżonych wniósł prokurator (k. 251 – 252).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie w całości.

Trafnie wskazał bowiem skarżący, że analiza treści zaskarżonego wyroku dowodzi jednoznacznie, iż Sąd I instancji wymierzając oskarżonym kary ograniczenia wolności za przypisane im przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. musiał zastosować także przepis art. 37a k.k. Zauważyć bowiem należy, że przepis art. 283 k.k., na podstawie którego Sąd I instancji wymierzył formalnie oskarżonym kary ograniczenia wolności przewiduje nominalne zagrożenie wyłącznie karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do lat 5. Dopiero przepis art. 37a k.k. wskazuje, że jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4 k.k. Wniosek o przyjęcie w podstawie wymiaru kary tego przepisu oskarżyciel publiczny złożył zresztą w mowie końcowej na ostatniej rozprawie w dniu 31 października 2017 roku (k. 219). Z tych względów oczywistym było dla Sądu odwoławczego, że skoro sam tylko przepis art. 283 k.k., który został wskazany przez Sąd I instancji jako podstawa wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonych, przewiduje zagrożenie wyłącznie karą pozbawienia wolności, a oskarżonym wymierzono kary ograniczenia wolności, to Sąd I instancji musiał zastosować w przypadku oskarżonych także przepis art. 37a k.k., którego jednak nie wskazał w treści zaskarżonego wyroku.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w podstawie wymiaru kary orzeczonej w punkcie 1 wobec obu oskarżonych wskazał dodatkowo przepis art. 37a k.k.

Natomiast na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W tym miejscu zaznaczyć dodatkowo tylko należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenie z urzędu.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego A. D. za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2015 roku, poz. 615, ze zm.) i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 ust. 1 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714). Z tego też tytułu Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adw. K. C. kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – zwalniając oskarżonych J. B. i A. D. od kosztów sądowych, w tym od opłaty, albowiem względy słusznościowe za tym przemawiały.

Justyna Andrzejczak